

2.2
3)

நவம்பர், 1994

தொகுதி VI



இதழ் III

சிந்தனை

ஆசிரியர் :

இராசரத்தினம் சிவசந்திரன்

கலைப்பீடம்,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்,

யாழ்ப்பாணம்.

வெளியீடு: 1997

செங்கை ஆழியானின் நாவல்களில் வரும் உரையாடல்களின் மொழி பற்றிய

சில குறிப்புகள்

ம. இரகுநாதன்

ஆக்க இலக்கியமொன்றின் மொழி நடை பற்றி ஆய்வு செய்யும் போது ஆசிரியரின் கூற்றாக வருகின்ற மொழிநடை, பாத்திரங்களின் கூற்றாக வருகின்ற மொழிநடை எனப் பகுத்து ஆய்வு செய்வதே முறையாகும். இங்கு பாத்திரங்களின் உரையாடற் பகுதிகளில் அமைந்துள்ள மொழிநடையே ஆய்வு செய்யப்படுகின்றது.

ஈழத்துத் தமிழ் நாவலுலகில் பலராலும் அறியப்பட்டவரும் ஈழத்து நாவலாசிரியர்களுள் எண்ணிக்கை அடிப்படையில் அதிக நாவல்களை எழுதியவர்களில் ஒருவரும், ஈழத்தில் ஒரு தலைசிறந்த நாவலை எழுதக்கூடியவர் என்று பலரும் எதிர் பார்க்குமளவுக்கு முயற்சியும் திறமையும் உடையவரும் கந்தையா குணராசா என்ற இயற்பெயருடைய செங்கை ஆழியானே என்றால் அது மிகையாகாது. அத்தகைய படைப்பாளியொருவரின் வாடைக்காற்று, காட்டாறு ஆகிய இரு நாவல்கள் இங்கு ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன.

இவ்விரு நாவல்களையும் தெரிவுசெய்வதற்கு முக்கியமான சில காரணங்களைக் கூறிக்கொள்ளலாம். தனக்கு மிகவும்

திருப்தியானதும் தனது பெயரை நிலை பெறவைத்ததும் வாடைக்காற்று நாவல் தான் என்று கூறும் செங்கை ஆழியான் 'ஈழத்து நாவலிலக்கிய வரலாற்றில் வாடைக்காற்றைப் போலப் பரபரப்பையும் பல்வேறு தர விமர்சனங்களையும் பெற்ற நாவல் வேறு எதுவும் இல்லை' என்றும் கூறுகின்றார்.¹ எனவே வாடைக்காற்றினை விடுத்து செங்கை ஆழியானை ஆய்வு செய்வது பொருந்தாது. இவ்வாறே செங்கை ஆழியானின் படைப்புக்களில் காட்டாறும் முக்கியமானது. அவரின் வார்த்தைகளில் சொன்னால் 'ஈழத்திலேயே மிகப் பெரிய பரிசீலனைப் பெற்ற நாவல் இது'.² எனவே காட்டாற்றினை விடுத்துச் செங்கை ஆழியானின் நாவல்களை ஆய்வு செய்வதும் பொருத்தமாக இருக்காது. இத்தகைய காரணங்களே இச்சிறிய ஆய்வில் வாடைக் காற்றினையும் காட்டாற்றினையும் தெரிவு செய்ய ஏதுக்களாக அமைந்தன.

நெடுந்தீவுக் கடற்கரைக்கு, வாடைக் காற்றின் சாதகநிலையைப் பயன்படுத்தி இடம்பெயர்ந்து வந்து மீன்பிடித் தொழிலில் ஈடுபடுவோரின் வாழ்க்கையை எடுத்துக் காட்டுவது வாடைக்காற்று. காடு

களைக் கழனிகளாக்கி வனவிலங்குகளோடு போராடி வனம் பெருக்கும் விவசாயக் கிராமமொன்றைச் சித்திரிப்பது காட்டாறு. விவசாயக் கிராம மச்சுக் வனவிலங்குகளோடு போராடுவதால் மட்டுமன்றி முதலாளி வர்க்கத்தால் சுரண்டப்படுவதாலும் துன்பப்படுவது இதில் எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது.

இவ்விரு நாவல்களும் இருவேறுபட்ட களங்களை மையமாகக் கொண்டுள்ளன. பாத்திரங்களும் அவர்களது பிரச்சினைகளும் வெவ்வேறானவை. பாத்திரங்களின் மொழி, அவர்கள் வாழும் பிரதேசம், சமூகநிலை, கல்விநிலை, பதவிநிலை முதலிய பல கர்ரணங்களால் தீர்மானிக்கப்படலாம். குறிப்பாக வன்னிப்பிரதேசத்திலே வாழுகின்ற சாதாரண விவசாயி அல்லது கூலித்தொழிலாளி பேசுகின்ற மொழி அப்பிரதேச மொழியாகவே இருக்கவேண்டும். இதேபர்த்திரம் யாழ்ப்பாண மத்தியதர வர்க்கப் பாத்திரத்தின் மொழியில் பேசுவது இயல்புக்கு மாறானதாகிவிடும். இவ்வாறே பேச்சு மொழியில் ஒரு சீர்மை காணப்படுவதும் அவசியமாகும்.

ஒரே பாத்திரம் ஒரு சொல்லையே வெவ்வேறு விதமாகப் பேசுவது ஆசிரியரின் குறைவியையே எடுத்துக் காட்டும். அடுத்து, நாம் எழுதுவது போலப் பேசுவதில்லை; இவ்வாறே பேசுவது போல எழுதுவதுமில்லை இதனாலேயே எம்மிடம் எழுத்து வழக்கு, பேச்சுவழக்கு என இருவகை வழக்குகள் காணப்படுகின்றன. எனவே பேச்சு மொழியில் எழுத்துமொழி வந்து கலப்பது பற்றி மிகவும் அவதானமாக இருக்க வேண்டும். பேசுவது, குறித்த ஒரு பாத்திரம் என்பதை ஆசிரியர் எந்த ஒரு நிமிடத்திலும் மறந்துவிடக்கூடாது.

இச்சிறிய விளக்கத்தோடு நாம் ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொண்ட வாடைக்காற்று, காட்டாறு ஆகிய இரு நாவல்களையும் நோக்குவோம்.

பேச்சு வழக்கிலே சில இடங்களில் ன்ற என்ற மெய்யம்மயக்கம் ண்ட என்ற மர்றிவருவதுண்டு. நாவலில் பாத்திரங்கள் இத்தகைய சொற்களை இருவிதமாகவும் பேசுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாகச் சில:

“ வேறே எப்படி அம்மா இருக்கிறது? இந்த வீட்டில இருந்து என்றைக்கு வெளியில் போனனோ அன்றைக்கே நான் மூன்றாம் மனிசியாயிட்டன்... இண்டைக்கு மூன்றுபேர் அப்புக்குப் பரரமா இருக்கிறம் சாகலாம் என்றால்கூட மனம் வரவில்லையே அம்மா”

(காட்டாறு: ப. 29)

இது கர்ட்டாறு நாவலில் வரும் வீரசிங்கத்தின் மனைவி செங்கமலம் தனது தாய்க்குக் கூறியது. செங்கமலத்தின் பேச்சில் என்றைக்கு, அன்றைக்கே, மூன்றாம், என்றால் என்ற இடங்களிலெல்லாம் வந்தனகரமெய் இண்டைக்கு, என்னும்போது

ணகர மெய்யாகி பேச்சு மொழியின் இயல்பைக் காட்டிவிடுகின்றது. ஏனையவை எழுத்து மொழியின் தன்மையைக் காட்டி ஆசிரியரின் கவனக் குறைவை வெளிப்படுத்திவிடுகின்றன. இவ்வாறே.

“ நல்ல மருந்துகளை ஓடலி எடுத்து வித்திடுவான் எண்டு மேசை லாச்சிக்குள்ளை பூட்டி வைச்சு காசுக்கு இலவச வைத்தியம் செய்கிறவர்.....தமிழ்ப் பகுதியெண்டு நல்ல திறமான மருந்துகள் தட்டுப்பாடில்லாமல் வாறதில்லை என்று முதலைக் கண்ணீர் வடிக்கிற அந்த அப்போதிக்கரி வாற மருந்துகளையெல்லாம் சேகரித்து வைச்சிருக்கிறார்

(காட்டாறு: ப. 105)

கூலித் தொழிலாளியாக வேலை செய்யும் ஓரளவு படித்த இளைஞனான சந்தனத்தின் மேற்படி பேச்சில் வித்திடுவான் என்று, தமிழ்ப்பகுதியெண்டு எனும் போது வந்த ண்ட் என்ற மெய்கள் வராதில்லை என்று, எனும்போது ண்

ஆகி எழுத்து மொழியின் இயல்பைக் காட்டிவிடுகிறது.

இவ்வாறான பல உதாரணங்களை இந்த நாவலிலே காணலாம். இத்தகைய தன்மையை வாடைக்காற்று நாவலிலும் காணலாம்.

“நீ ஒண்டும் செய்யாதை ..” - பொன்னுக் கிழவர்

(வாடைக்காற்று: ப. 4)

“நீ ஒன்றையும் மனதிலே வைத்து கவலைப்படாதை” - நாகம்மா

(வாடைக்காற்று: ப. 7)

“இண்டைக்கு அப்புவிடம் ஏச்சுத்தான் கேட்கவேண்டும்” - நாகம்மா

(வாடைக்காற்று: ப. 5)

“...இவனுக்கு இன்றைக்கும் பெரிய தோல்விதான்” - விருத்தாசலம்

(வாடைக்காற்று: ப. 44)

பொன்னுக்கிழவரிடம் ஒண்டும் என்பதில் வந்த ண்ட் மெய்மயக்கம், நாகம்மா ஒன்றையும் என்னும்போது ண் ஆக மாறி விடுகின்றது. இவ்வாறே நாகம்மாரிடம் இண்டைக்கு என்பதில் வந்த ண்ட் மெய்மயக்கம் விருத்தாசலம் இன்றைக்கும் எனும் போது ண் ஆக மாறிவிடுகின்றது இதனால் பேச்சு வழக்கும் எழுத்து வழக்கும் கலந்து மொழியில் சீர்மை கெட்டுவிடுகின்றது.

பார் என்ற வினையடியிலுள்ள ரகர மெய் வல்லினம் வந்து புணரும்போது பேச்சு வழக்கில் கெட்டு வருவதும் உண்டு. இவ்வாறு ரகரமெய் கெட்டு வருகின்ற சொற்கள் இருவிதமாகவும் பயன்படுத்தப் படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக:

“அங்கை பரர்த்தியே” - கணபதி

(காட்டாறு: ப. 2)

“அதுதான் நானும் பார்க்கிறன்” - கணபதி

(காட்டாறு: ப. 4)

“எளியபிறப்பு நீ அடிச்சிட்டாய் ... ஒன்னைப் பார்த்துக்கொள்ளுறன் நீங்கள் இருக்கிற கடுப்பையும் பாத்திடுறன். சந்தனத்தின்ர காட்டில வேலைக்குப் போற கடுப்பு அதையும் பாக்கிறன்” - சியாமன்

(காட்டாறு: ப. 100)

கணபதியிடம் பார்த்தியே; பார்க்கிறன் என ரகரமெய் கெட்டாமல் வந்து வழங்குவதைக் காணமுடிகிறது. ஆனால் சியாமனின் பேச்சில் பார்த்துக் கொள்ளுறன்

எனும்போது வந்த ரகரமெய் பாத்திடுறன் பாக்கிறன் எனும்போது ஒடிஒளித்து பேச்சு மொழியாகி விடுகின்றது.

வாடைக்காற்றில் மரியதாசின் கூற்றில்,

“...நான் பாத்துக்கொண்டிருக்க மாட்டேன்” (ப. 37)

எனவந்த பேச்சுமொழி பேதுருவிடம்,

“அதையும் தான் பார்ப்போம்” (ப. 37)

எனும்போது மாறிவிடுகிறது.

பேச்சுமொழியிலே இறுதியில் வருகின்ற ஐகாரம் சில இடங்களில் கெடுவதுண்டு. உதாரணமாக: என்றை எனும் பேச்சு மொழி ஐகாரம் கெட்டு என்ற எனவும் எங்கடை என்பது எங்கட எனவும் வருவ

துண்டு. இவ்வாறு ஐகாரம் - கெட்டு வரும் மொழியும் கெடாதுவரும் மொழியும் பேச்சு வழக்கிலே கலந்து வரும்போது மொழியில் சீர்மை கெட்டுவிடுகிறது. எடுத்துக் காட்டாக;

“...அங்கை பார்த்தியே, ஆத்துக்கு இறங்கிற வழியை” - கணபதி
(காட்டாறு: ப. 2)

“அங்க பார்த்தியே அதினர் கூடு ” - தாமரைக்கண்டு
(காட்டாறு: ப. 25)

“கணபதி... அங்கை இருந்து வெடி வைச்சுக் குறி தப்பியிருந்தால் இரண்டுபேரும் செத்திருப்பம்... இங்க என்டால் நீ மட்டுமாவது தப்பியிருப்பாய் ” - தாமரைக்கண்டு
(காட்டாறு: ப. 9)

இவற்றில் கணபதியிடம் அங்கை என்பதில் வந்த ஐகாரம் தாமரைக்கண்டுவிடம் அங்க, அதினர், இங்க என்பவற்றில் கெட்டுவிடுகிறது. தாமரைக்கண்டு ஓரே

தடைவையிலேயே அங்கை, இங்க என்று ஐகாரம் சேர்த்தும் சேராமலும் பேசுகின்றார். இது ஆசிரியரின் கவனக் குறைவையே எடுத்துக்காட்டுகிறது.

வாடைக்காற்றில்,

“ஐயோ .. என்ற மகனைப் பிடிக்கிறான்களே ” (ப.111)

என்று ஒப்பாரி வைத்த திரேசம்மாமறுகணம்,

“ஐயோ .. என்றை பிள்ளை சோலி சுரட்டுக்குப் போகாதது விதானையார்” (ப. 111)

எனும்போது என்றை என ஐகாரம் சேர்ந்துவிடுகிறது. இத்தகைய குழப்பங்களை நாவலில் பல இடங்களில் காணமுடிகிறது.

வாடைக்காற்றில் சில இடங்களில் ஐகாரத்திற்குப் பதிலாக ஏகாரம் சேர்த்தும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

“மச்சானா? அது எங்கேயாவது காட்டிலே முயலைத் தேடித் திரியும் ..”
- நாகம்மா (ப. 18)

“இங்கேயும் ஆட்கள் பிடிக்க வேண்டும்”
- மரியதாஸ் (ப. 20)

“அதை சும்மா அங்கே வைதம்பி”
- சண்முகம் (ப. 23)

இங்கு எங்கேயாவது, காட்டிலே, இங்கேயும், அங்கே என்பவற்றில் ஏகாரம் வருகிறது. இது பேச்சு வழக்கிற்கு உடன்பாடானதாக இல்லை. இதே பாத்திரங்கள் ஏகாரமின்றி ஐகாரத்துடனும் பேசுகின்றன.

“ அவர் நெடுங்காலம் இங்கை பழகினதாலே இங்கை இருக்கிறவங்கள் அவரோடை வேலைக்குப் போகத்தான் விரும்பினம்” - பொன்னுக்கிழவன்
(வாடைக்காற்று: ப. 20)

இங்கு இங்கை என்பதில் வரும் ஐகாரம் பழகினதாலே எனும்போது ஏகாரமாகி விடுகிறது.

‘‘ அங்க பர்த்தியே... அதின்ர கூடு ’’ - தாமரைக்கண்டு
(காட்டாறு: ப. 25)

எனும்போது அங்க என வந்து பேச்சு வழக்காகிறது. எனவே இங்கும் மொழியில் சீர்மை பேணப்படவில்லை. இவ்வாறே,

‘‘செமியோன்தான் வழமையாக இதில வர்டி போடுறதாம்...’’
- இராமசாமி (வாடைக்காற்று: ப. 13)

‘மரியதாஸ் இதிலே கரைவலை போட்டும்.....

பிழைக்க வந்த இடத்தில் வீண் சண்டை வேண்டாம்’

- யூசப் சம்மாட்டியார் (வாடைக்காற்று: ப. 38)

மேற்படி உரையாடல்களில் இதில, இதிலே, இடத்தில் என லகரமெய் உயிருடனும் னி த்தும் வருகின்றது. காட்டாற்றிலும் இத்தன்மையைக் காணலாம்.

‘ ராத்திரி இதில யானையள் நின்றிருக்குது .’

- தாமரைக்கண்டு (காட்டாறு: ப. 2)

‘ நீ வெட்டின புலவுகளுக்கு இன்னமும் பேயிற் தரவில்லை.
கொலனியில உனக்குக் காணி தரவில்லை ’

- கணபதி (காட்டாறு: ப. 199)

‘ அப்ப ராத்திரி சிறாம்பியில் இருந்துகொண்டு வைச்ச வெடி தப்பிவிட்டதே’’

- கணபதி (காட்டாறு: ப. 18)

மேற்படி உரையாடல் பகுதிகளில் இதில, தரவில்லை, கொலனியில், தரவில்லை, சிறாம்பியில் ஆகிய இடங்களில் லகரம் மெய்யாகவும், உயிர்மெய்யாகவும் வருகின்றது. ஒரே பாத்திரமே தரவில்லை, தரவில்லை என இருவகையாகவும் பேசுவதைக் காண முடிகிறது.

அடுத்து, அவங்கள், இவங்கள் முதலிய சொற்களை அவங்கள் இவங்கள் என்றும் வழங்குகின்றார். இவை இருவிதமாகவும் வருவது குழப்பமாக உள்ளது.

‘ அவங்கள் பணக்காரர் தாங்களே பங்கிட்டுக் கொள்வாங்கள்
தலைமைப் பதவிகள் எல்லாம் அவங்களுக்குத்தானே .. இப்ப புதிதா
ஏதோ விவசாய சேவை நிலையம் என்று திறந்திருக்கிறான்களே ’

- தாமரைக்கண்டு (காட்டாறு : ப. 4)

தாமரைக்கண்டுவின் மேற்படி பேச்சில் அவங்கள், கொள்வாங்களே, அவங்களுக்கு எனும்போது வந்த னகரமெய் திறந்திருக்கிறான்கள் எனும்போது னகர மெய்யாகி விடுகிறது.

‘ ஊரைக் கெடுக்கிறான்கள் .. ’ (காட்டாறு : ப. 116)

என்ற விதானையார் அதே மூச்சில்,

‘ இவங்கள் பதுக்கி வைச்சிருக்கிறான்கள் ’ (ப. 166)

எனும்போது னகரமெய்யும் னகரமெய்யும் கலந்து வந்து குழப்பத்தை ஏற்படுத்துகின்றன.

வாடைக்காற்றில்,

“ ஐயோ, என்ர மகனைப் பிடிக்கிறான்களே ” (ப. 111)

“ ஆரும் பார்க்க மாட்டான்கள் ” (ப. 122)

எனவரும் உரையாடல்களில் வந்த னகர மெய்,

“ அவங்கள் இப்பதான் கரைவலையை வலிக்கத் தொடங்கி இருக்காங்கள் ” (ப. 106)

எனும்போது னகரமெய்யாகி விடுகிறது.

அடுத்து, ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, ஐந்து ஆகிய எண்ணுப் பெயர்கள் பேச்சு மொழியில் முறையே ஒண்டு, ரெண்டு, மூண்டு, அஞ்சு என வருவதே வழக்கம். ஆனால் இந்நாவல்களில் இத்தகைய சொற்கள் இருவிதமாகவும் கையாளப்படுகின்றன.

“ நீர் எனக்கு முயல் ஒன்று பிடித்துக் கறிக்குத் தாரேன் என்று சொல்லி எத்தனை நாளாகுது ” - சண்முகம் (வாடைக்காற்று: ப. 23)

“ ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதே பிலோ ” - நாகம்மா (வாடைக்காற்று: ப. 30)

“ நீ ஒண்டும் செய்யாதே ” - பொன்னுக்கிழவர் (வாடைக்காற்று: ப. 4)

“ அவங்கள் ரெண்டு பேரும் உழைக்கிறதெல்லாவத்தையும் சாராயம் குடித்து அழிக்கிறாங்கள் ” - திரேசம்மா (வாடைக்காற்று: ப. 27)

“ இன்னும் இரண்டு மூன்று நாளைக்குத்தானே இந்தக் கஷ்டம் ” - பிலோமினா (வாடைக்காற்று: ப. 27)

“ ஒவ்வொருவருக்கும் நாள் கூலியாக ஐந்து ரூபா தருவேன் ” - மரியதாஸ் (வாடைக்காற்று: ப. 20)

“ ஐஞ்சு வரியத்துக்கு முந்தி... ” - தாமரைக்கண்டு (காட்டாறு: ப. 19)

“ ரெண்டு மாதத்துக்கு முந்தி ” - தாமரைக்கண்டு (காட்டாறு: ப. 3)

“ இரண்டு பேரும் செத்திருப்பம் ” - தாமரைக்கண்டு (காட்டாறு: ப. 9)

“ மூன்று மாதத்தில தந்திடுவன் ” - இரத்தினம் (காட்டாறு: ப. 62)

“ மூண்டு வரியம்தான் இருக்குது .. ” - ஸ்ரீவரதசந்தரர் (காட்டாறு: ப. 113)

“ பனை நின்ற மடுவிலிருந்து கடலாஞ்சி ஐந்து கட்டைதான் ” - தாமரைக்கண்டு (காட்டாறு: ப. 57)

“ விவசாயப் பெருக்கக் குழுவிற்கு ஒப்பந்தப்படி ஐஞ்சு வீதம் நேற்றே கட்டிட்டனே ? ” - கந்தசாமி (காட்டாறு: ப. 96)

மேற்படி உரையாடல் பகுதிகளில் சாதாரண கூலித்தொழிலாளி, கடற் தொழிலாளி, படிக்காத சாதாரண பெண்கள், ஓரளவு படித்த விதானையார் முதலிய அனைத்துப் பாத்திரங்களும் எழுதுவதுபோலவும் பேசுவது போலவுமே

உரையாடுகின்றன. இதனால் உரையாடல்களில் பேச்சு மொழி குழம்பிவிடுகின்றது.

இவ்வாறே மேலும் பல சொற்களில் இத்தகைய இருவேறுபட்ட நிலையைக் காணமுடிகிறது. எடுத்துக்காட்டாக:

ஆட்கள்	—	வாடைக்காற்று ப: 2, 12, 20, 31
கையாட்கள்	—	காட்டாறு: ப. 38
ஆக்கள்	—	வாடைக்காற்று: ப. 35, 45, 75 காட்டாறு: ப. 4, 124
யோசனை	—	காட்டாறு: ப. 36
யோசனை	-	காட்டாறு: ப. 24
நியாயம்	—	காட்டாறு: ப. 38, 173
ஞாயம்	—	காட்டாறு: ப. 3, 156 வாடைக்காற்று: ப. 37
வேளாண்மை	—	காட்டாறு: ப. 180, 182
வெள்ளாண்மை	—	காட்டாறு: ப. 3, 5, 181
பன்றி	—	காட்டாறு: ப. 8, 9
பண்டி	—	காட்டாறு: ப. 182
ஆனை	—	காட்டாறு: ப. 117, 204
யானை	—	காட்டாறு: ப. 2, 39, 182
பற்றை	—	காட்டாறு: ப. 2, 3
பத்தை	—	காட்டாறு: ப. 165

தொகுத்து நோக்கும்போது பாத்திரங்களின் உரையாடல்களை அமைத்தபோது பிரதேச வழக்கினையோ பாத்திரங்களின் சமூக கல்வித் தரத்தினையோ தனிக்கவனத்திற்கொண்டு மொழி நடையை அமைத்துக்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. பேச்சுமொழி எழுத்துமொழியுடன் கலந்து வருவதால் மொழியில் சீர்மை பேணப்படவில்லை. இந்த நிலை நாவலில் சமூக மெய்ம்மையைச் சரியாக இனங்கண்டு கொள்வதற்குத் தடையாக உள்ளது. பாத்திரங்கள் தமது சொந்த மொழியிலே பேசுவதே சிறந்ததாகும். நுணுக்கமான பிரதேச வேறுபாடுகளை நீக்கினாலும் எழுத்து மொழியுடன் கலந்து குழப்பத்தை ஏற்படுத்தக்கூடாது. இத்தகைய மொழிக் குழப்பங்களை ஆசிரியரின் நாவல்களில் பரவலாகக் காணலாம். இங்கு எடுத்துக் காட்டாக ஒருசிலவற்றையே காட்டினோம். இந்த நிலை மாறும்போது பாத்திரங்

களின் பேச்சிலே யதார்த்த நிலை பேணப்படும். இதனால் பாத்திரங்களைப் பரத்திரங்களாகவே தரிசிக்கலாம். இரு வேறுபட்ட நிலையில் பாதி பாத்திரமும் பாதி ஆசிரியருமாகவே காணமுடியும். இத்தகைய நிலை நாவலுக்குச் சிறப்பைத் தராது

இங்கு நாம் செங்கை ஆழியானை ஆதாரமாகக்கொண்டு சில கருத்துக்களைக் கூறியிருந்தாலும், இங்கு கரட்டப்பட்டுள்ள குறைபாடுகள் பொதுவாகவே ஈழத்துத் தமிழ் நாவலாசிரியர்கள் பலரிடமும் காணப்படுவனவே. 3 செங்கை ஆழிபாணை வகைமாதிரிக்காக எடுத்துக்காட்டினோமே தவிர அவரின் நாவல்களைக் குறைகூறும் நோக்கோடு இக்கட்டுரை எழுதப்பட்டதல்ல என்பதையும் மனங்கொள்ளவது அவசியம்.

அடிக்குறிப்புகள் :

1. செங்கை ஆழியான் — காட்டாறு (முதற்பதிப்பு)
வீரகேசரி வெளியீடு, கொழும்பு.
பெப்ரவரி 1977,
ஆசிரியர் முன்னுரை
2. _____ மேற்படி
3. இவ்வாறு ஈழத்து நாவலாசிரியர்கள் பலரிடமும் மொழியைக் கையாளுவதில் காணப்படும் குறைபாடுகளை ஏற்கெனவே கலாநிதி அ. சண்முகதாஸ் அவர்களும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

பார்க்க: அ. சண்முகதாஸ் “ஆக்க இலக்கியமும் மொழியியலும்” ஆக்க இலக்கியமும் அறிவியலும் (முதற்பதிப்பு) பதிப்பாசிரியர்: சண்முகதாஸ் அ. இலங்கைப் பல்கலைக்கழக யாழ்ப்பாண வளாக வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம். 1977.

துணை நூல்கள்:

1. செங்கை ஆழியான் — வாடைக்காற்று (முதற்பதிப்பு)
வீரகேசரி வெளியீடு, கொழும்பு.
பெப்ரவரி 1977.
2. _____ காட்டாறு, (முதற்பதிப்பு)
வீரகேசரி வெளியீடு, கொழும்பு.
பெப்ரவரி 1977.
3. நீதிவாணன், ஜெ. நடையியல், (முதற்பதிப்பு)
மணிவாசகர் பதிப்பகம், சிதம்பரம்.